Prokletá - Maxa, Martin

Dva krátký černý sonety,
jen pár slov, sotva do věty,
několik veršů v tajný schránce čísi paměti .
Dva cáry zašlý viněty,
dvě krátký básně prokletý
jednou tu po nás nejspíš zbydou a nic víc.

Jedno je jistý, zatím jsi lásko ještě mladá
a těch pár veršů vůbec tě trápit nemusí,
proto neztrácíš svůj zvláštní úsměv sladký subrety,
když se řítíš v drážce věčný rulety
i když jen na chvíli tudy nejspíš lásko poletíš.

A já nechci nic víc, než tu krátkou chvíli u toho být.
Já nemůžu mít už víc, když s tebou stejný sny sním.

Jak svíčka, která zhasíná
i báseň, která začíná
jednou svý zbraně odevzdaně složí do klína.
A krátká strofa nevinná,
dvě zátky nejspíš od vína,
někde tu po nás možná zbydou a nic víc.

Jedno je jistý, zatím jsi lásko ještě mladá
a těch pár veršů vůbec tě trápit nemusí
Cožpak necítíš?
Pořád schází lásko tečka za větou
a já píšu dál tu báseň prokletou
i když jen o růžích, které nejspíš přes noc odkvetou.

Já nechci nic víc než tu krátkou chvíli u toho být.
Já nemůžu mít už víc, když s tebou stejný sny sním.